

לקוטי שיחות פרשת קדושים כרך יב

24 מכוננת ומתאימה לכאו"א:

25 פ' "אחרי" התחלתה בענין שהוא תכלית הקדושה
26 במקום ובזמן ובכנ"א, בסגנון הידוע: בעולם שנה
27 נפש¹³: עבודה בקדו"ק, ביום הקדוש ע"י כה"ג; וענין
28 הקדושה הוא גם העיקר בתוכנה של פ' קדושים –
29 התחלתה "קדושים תהיו כי קדוש אני", וגם (קרוב
30 ל)סיומה¹⁴: "והייתם לי קדושים כי קדוש אני ה'".
31 (ונכפל בתוך הפ' "והתקדשתם והייתם קדושים כי אני
32 ה' אלתיכם"¹⁵) – ועד שכל הפרשה על כל עניני
33 והכתובים שבה נקראת "קדושים".

34 והנה מכיון דקדושה זו שעלי' הוזהרו כאו"א
35 מבנ"י היא במדרי' גבוהה כזו, שיש לה ערך ויחס
36 להקדושה ד"קדוש אני", כנ"ל, מתעוררת השאלה:
37 איך אפשר לאדם להגיע ולעלות לקדושה דלמעלה
38 שהיא שלא בערך הענינים דלמטה? – ומפרש הכתוב:
39 "קדושים" (עד כדי קדושה אלקית) "תהיו (גם לשון
40 הבטחה¹⁶) כי קדוש אני" – מכיון שהוא ית' קדוש,
41 לכן גם כאו"א מבנ"י¹⁷, שהוא "חלק אלקה ממעל
42 ממש"¹⁸, יכול ולכן גם צריך (תהיו – ל' ציווי)
43 להתעלות בתכלית העלי' דקדושה.

44 אמנם קדושה נעלית זו דפרשת "קדושים" דורשת
45 הכנה – והיא נרמזת ונלמדת בפ' "אחרי": העבודה
46 דיוהכ"פ ביום הקדוש ובמקום שהוא קודש הקדשים,
47 שעל ידה באה כפרתם וטהרתם של בני' עד אשר
48 "לפני הוי' תטהרו"¹⁹ – הם "מגיעים" בטהרתם
49 למדריגה ש"לפני (למעלה משם) הוי"²⁰ – זהו הנותן
50 להם כח ויכולת בהעבודה ד"קדושים תהיו", שיעלו
51 ויגיעו להתאחד בתכלית הקדושה ד"קדוש אני".

52 ג. והנה מדובר כבר ששם הפרשה מרמז על תוכן
53 ענינה²¹. עפ"ז גם ההכנה והנתינת כח לעלות בקדש,
54 שעלי' בא הכתוב ללמדנו בתחלת פ' אחרי, הרי היא
55 מרומזת בשמה – "אחרי מות".
56 וביאור הדבר: "אחרי מות", פשוטו כמשמעו,

1 א. בתוכן הציווי ד"קדושים תהיו וגו'" מצינו ב'
2 פירושים הרחוקים זמ"ז מן הקצה אל הקצה: (א)
3 בפשטות – קדוש מופרש ומובדל¹. ולא רק מובדל
4 מעניני העולם הזה², כ"א "קדושים תהיו" בקדושה
5 נעלית כזו שיש לה דמיון וקשר לקדושת השם, שלכן
6 "קדוש אני" הוא הטעם וההסברה ל"קדושים תהיו";
7 עלי' בעילוי אחר עליו לתכלית הקדושה³ שלמעלה
8 מכל עניני הבריאה וכל סדר ההשתלשלות⁴. (ב) ע"ד
9 פירוש הגמרא⁵ בכתוב הדומה⁶ לנדו"ד⁷: "והתקדשתם
10 – אלו מים ראשונים, והייתם קדושים – אלו מים
11 אחרונים", היינו שהקדושה היא בדברים פשוטים
12 וגשמיים – בנוגע לאכו"ש⁸ – שגם בכתוב זה מפרש
13 טעם הציווי "כי קדוש אני"⁹.

14 ב. וביאור הענין:
15 פרשיות "אחרי" ו"קדושים" יש ביניהן (בתוכנן)
16 שייכות מיוחדת (כנראה גם מזה שברוב השנים¹⁰ הן
17 מחוברות) ומובן ששייכות זו יש בה (כמו בכל ענין
18 שבתורה¹¹) הוראה מיוחדת לכאו"א בעבודתו; ובפרט
19 ע"פ פתגמו הידוע של כ"ק אדמו"ר הזקן¹², שכל אחד
20 מבנ"י "דארף לעבן מיט דער צייט", היינו – בפרשת
21 השבוע.

22 ונקודה משותפת זו שבב' פרשיות אלו ניכרת
23 ומובנת בפשטות – שמזה הוכחה שגם ההוראה שבה

(1) ראה תניא פמ"ו (סו, א): וקדושה הוא לשון הברלה.

(2) ראה רמב"ן כאן.

(3) ראה תניא שם: אשר קדשנו במצותיו שהעלנו למעלת קדוש
העליון ב"ה שהוא קדושתו של הקב"ה בכבודו ובעצמו כו' והיו
לאחרים ממש וז"ש והייתם כי קדוש אני כו'. עיי"ש.

(4) ראה מאור עינים (מו, ב) עה"פ בפי' מחז"ל (ויק"ר פכ"ד, ט)
"יכול כמוני ת"ל כי קדוש אני קדושותי למעלה מקדושתכם", ד"יכול
כמוני" הוא בניחותא. וראה אוה"ת עה"פ.

(5) ברכות נג, סע"ב.

(6) ראה אוה"ת קדושים ע' קיד.

(7) שמיני יא, מד. וראה פרשתנו כ, ז. חדא"ג מהרש"א שם. תו"ת
שמיני שם.

(8) ולהעיר שגם בנדו"ד "קדושים תהיו" שלכאורה פש"מ הוא,
כנ"ל בפנים, תכלית העילוי בקדושה, פירש"י "הווי פרושים מן העריות
ומן העבירה". וביק"ר (פכ"ד, ו) מזכיר רק "גדר ערוה" וראה מפרשי
רש"י כאן.

(9) אף שבש"ס שם: "כי קדוש זה שמן טוב (ערב) – הרי הפי'
הוא שטעם זה מוסיף עוד ענין – שמן. ועפ"ז יומתק הא דאין המברך
מברך על מים אחרונים מפני שאין שמן ערב (ראה שו"ע אדה"ז או"ח
רסקפ"א), כי הטעם הרי קאי אלפניו ולכן ב' הענינים תקנה ומנהג
אחד הוא.

(10) בכל שנה פשוטה (שבכל מחזור (קטן) של יט שנה – יב שנים
פשוטות ושבע – מעוברות (רמב"ם הל' קדה"ח פ"י ה"י"א)).

(11) מל' הוראה – זח"ג נג, ב.

(12) סה"ש תש"ב ע' 29 ואילך.

(13) אשר על ענין ג' בחי' אלו הוא היסוד של ס' יצירה (אוה"ת
יתרו ע' תתטז ואילך).

(14) כ, כו.

(15) שם, ז.

(16) ראה מאור עינים מז, א. אוה"ת קדושים ע' קט.

(17) ראה לעיל הערה 4.

(18) תניא רפ"ב.

(19) אחרי טז, ל.

(20) לקו"ת אחרי כו, ג. כו, ד.

(21) ראה לקו"ש ח"ה ע' 58.